

1 skyrius

1779 metai

Anglija, Kentas

Pusiaukelė tarp Obri Kolo ir Kreiko dvarų

Apleistos sodybos pastato stogas

Ne, Bilei Bridžerton sveiko proto netrūko. Priešingai, ji neabejojo esanti bene blaiviausiai mąstanti mergina iš visų jos pažįstamų. Bet, kaip ir kiekvienas nuovokus žmogus, ji kartais nepaisydavo to tylaus įspėjančio balselio galvoje. Bile buvo tikra, kad tai nėra nutrūktgalviškumas. Ji (daugmaž) rūpestingai apsvarstydavo padėtį ir sąmoningai nusprendavo, kada verta nepaisyti atsargumo. Reikia pripažinti, kai Bile priimdavo kokį nors sprendimą – tokį, kuris didžiajai žmonijos daliai atrodytų baisiai kvailas, – ji dažniausiai sausa išlipdavo iš balos.

Žinoma, ne visada.

Kaip kad šįkart.

Ji dėbtelėjo į savo likimo draugę.

– Norėčiau tave pasmaugti.

Likimo draugė visiškai abejingai sukniaukė.

Bilė visiškai nemergaitiškai suurzgė.

Katė pasiklausė, nusprendė, kad tai neverta jos dėmesio, ir ėmė laižytis letenas.

Bilė apsvarstė dvigubus orumo ir etiketo standartus, nusprendė, kad abu šie dalykai pervertinami, ir vėl labai nebrandžiai urgztelėjo.

Tik nuo to geriau nepasijuto.

Irzliai aimanuodama pažvelgė į dangų ir pamėgino nustatyti laiką. Saulė kiūtojo po giliu debesų sluoksniu ir tai apsunkino užduotį, bet turėjo būti mažiausiai ketvirta valanda. Bilė sumetė, kad jau valandą sėdi čia įstrigusi, o iš kaimo išėjo antrą. Įskaičiavusėjimo laiką...

Velniop! Argi svarbu, kiek dabar valandų? Žinojimas nenukels jos nuo prakeikto stogo.

– Tik tu dėl visko kalta, – pareiškė ji katei.

Kaip ir buvo galima tikėtis, katė nekreipė į ją dėmesio.

– Nesuprantu, ką sau galvojai kabarodamasi į tą medį, – toliau burbėjo Bilė. – Kiekvienas kvailys būtų supratęs, kad paskui nebenulipsi.

Kiekvienas kvailys būtų palikęs katę medyje, bet ne Bilė. Išgirdusi kniaukimą, ji puolė kopti į medį ir tik pusiaukelėje prisiminė net *nemėgstanti* kačių.

– Tu man *labai* nepatinki, – tarė ji.

Bilė šnekėjosi su kate. *Štai* iki ko nusirito. Ji pakeitė padėtį, kojine užsikabino už patręšusios stogo skiedros ir koja staugiai kryptelėjo. Jau ir taip tvinksinčią čiurną nuvėrė skausmas.

Bilė neišlaikiusi sustugo. *Skaudėjo*, ir ji nieko negalėjo padaryti.

Ko gero, galėjo baigtis ir blogiau. Jai kabarojantis į medį, pakilus maždaug per pustrečio metro virš pastato stogo, katė sušnypstė ir drėskė nagais. Abi nubildėjo žemyn.

Suprantama, katė nusileido grakščiai kaip akrobatė, iškart visomis keturiomis letenomis, net neužsigavusi.

Bilė nelabai žinojo, kaip nusileido *ji*, tik juto, kad sopa alkūnę ir diegia klubą. Švarkelis buvo perplėštas, veikiausiai užsikabinus už šakos, kuri pristabdė jos kryptį likus maždaug trečdaliui kelio.

Tačiau labiausiai ji susižeidė čiurną ir pėdą, tas skausmas tiesiog žudė. Jei būtų namie, susikeltų kojas ant pagalvės. Per savo gyvenimą Bilė matė apščiai patemptų čiurnų – ir savo, ir kitų, – tad žinojo, ką reikia daryti: dėti šaltus kompresus, pakelti koją, priversti brolius šokinėti aplinkui...

O ką gi pašokdinsi dabar?

Ir tada tolumoje ji išvydo kai ką judant. Tai neabejotinai buvo žmogus, nebent pastaruoju metu čionykščiai žvėrys tapo dvikojai.

– Eiiiiiiiiii! – sušuko ji. Paskui pasitaisė: – Padėkit!

Jei tik akys neapgavo – o akys tikrai neapgavo; geriausia jos draugė Merė Rouksbi sakydavo, kad Bilės Bridžerton akys net nedrįstų būti netobulos, – tas žmogus tolumoje buvo vyriškis. Nė vienas jos pažįstamas vyras nenusigręžtų, moteriai šaukiantis pagalbos.

– Padėkit! – vėl riktelėjo ji.

Vyras sustojo, ir ją apėmė didžiulis palengvėjimas. Bilė nematė, ar vyras atsisuko į ją – net ir tobulos akys tam buvo per silpnos, – tad dar kartą sustugo iš visos gerklės. Vos nesukūčiojo iš laimės, kai džentelmenas – o, kad tik tai būtų džentelmenas, jei ne pagal luomą, tai bent pagal elgesį, – pajudėjo į jos pusę.

Vis dėlto ji nesukūkčiojo. Niekada nekūkčiodavo. Nebuvo verksnių padermės.

Tik atsiduso, ir tas atodūsis išėjo netikėtai garsus ir šaižus.

– Aš čia! – šuktelėjo ji ir nusimetė švarkelį, kad galėtų pamojuoti.

Nebuvo prasmės saugoti orumą. Juk ji įstrigo ant stogo su išnarinta čiurna ir susna kate.

– Pone! – staugte užstaugė ji. – Padėkit! Meldžiu!

Išgirdęs balsą, džentelmenas šiek tiek pakeitė kryptį ir pakėlė galvą. Jis buvo pernelyg toli net ir tobuloms Bilės akims, bet ji *atpažino* veidą.

Ne. Ne. *Ne*. Bet kas, tik ne jis.

Žinoma, tai buvo jis. Nes kas gi kitas prieitų pačią gėdingiausią akimirką, kai ji tokia klaikiai pažeminta, tokia sutrikusi; kai *ją* reikia gelbėti.

– Labą vakarą, Džordžai, – jam prisiartinus, pasisveikino Bilė.

Džordžas įsisprendė į klubus ir prisimerkęs pasižiūrėjo į ją.

– Bilė Bridžerton, – ištarė.

Ji laukė, kada jis pridurs: „Taip ir maniau.“

Džordžas to neprisidūrė ir ji kažkodėl dar labiau suirzo. Jei-
gu jai nepavykta numatyti kiekvieno kandaus žodžio iš iš-
daus Džordžo Rouksbio lūpų, vadinasi, pasaulio pusiausvyrą
sutriko.

– Deginiesi saulutėje? – paklausė jis.

– Taip, nusprendžiau, kad dar kelios strazdanėlės būtų ne-
prošal, – atkirto ji.

Jis ne iškart atsakė. Nusiėmė trikampę skrybėlę, atidengė
vešlius, šviesrudžius nepudruotus plaukus ir rimtai, įdėmiai į
ją pasižiūrėjo. Galop atsargiai pasidėjo kepurę ant apgriuvu-
sios akmeninės sienos, pakėlė galvą ir tarė:

– Tikrai negalėčiau sakyti, kad nesimėgauju šiuo vaizdu.

Bilės galvoje sukosi daug idėjų, kaip galėtų atsikirsti, bet Džordžas Rouksbis buvo vienintelis žmogus, kiek tik užmatė, o ji labai norėjo iki vasaros sutiktuvių nusileisti ant žemės, taigi turėjo elgtis gražiai.

Bent jau kol bus išgelbėta.

– Kaip ten išvis atsidūrei? – paklausė jis.

– Katė, – ištarė ji, ar veikiau *sušnyptė*.

– Aha.

– Ji buvo medyje, – bala žino kodėl paaiškino Bilė. Juk Džordžas to net neklausė.

– Supratau.

Kažin, ar jis suprato. Jai atrodė, kad ne.

– Ji gailiai kniaukė, – nepasidavė Bilė. – Negalėjau tiesiog praeiti pro šalį.

– Taip, tikrai negalėjai, – atsakė jis.

Atrodė labai nuoširdus, bet Bilė neabejojo, kad jis šaiposi.

– Kai kurie žmonės geba atjausti ir padėti, – iškošė ji pro dantis.

Džordžas pakreipė galvą.

– Myli vaikučius ir gyvūnėlius?

– Tikrai taip.

Jis kilstelėjo dešinį antakį – taip aukštai, kaip geba tik Rouksbiai.

– Kai kurie žmonės, – nutęsė, – myli *didelius* vaikus ir gyvūnus.

Ji prikando liežuvį. Iš pradžių perkeltine prasme, paskui tiesiogine. „Būk maloni, – priminė sau. – Net jei tai kainuotų gyvybę...“

Džordžas abejingai šyptelėjo puse lūpų.

– Tai padėsi ar ne, kad tave kur galai?! – galop pratrūko Bilė.

– Kokia graži kalba, – sumurmėjo jis.